

MC
268.296

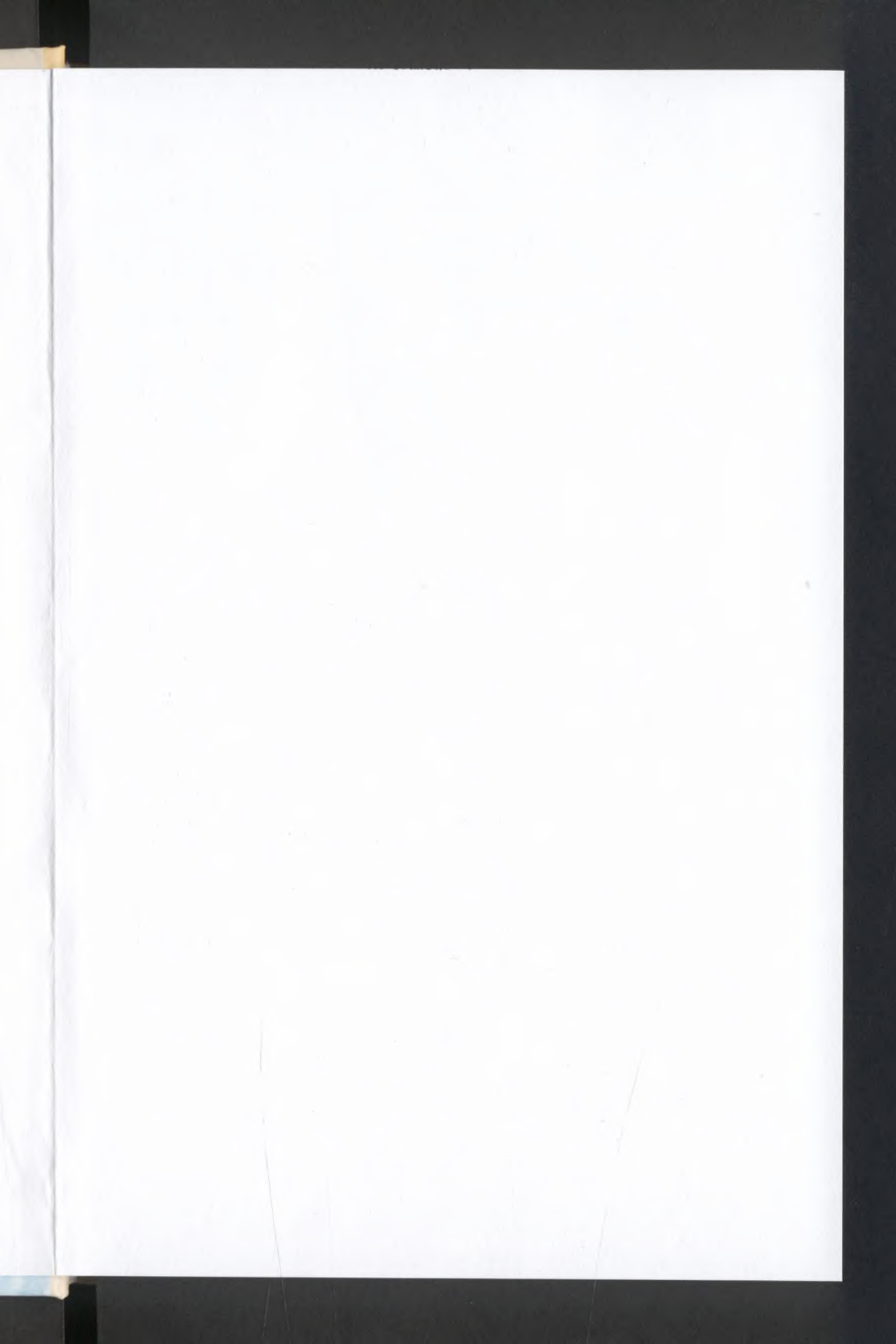
MEZEY KATALIN ÖRÖKSÉG

versek

MN

Mezey Katalin

Örökség

Mezey Katalin

Örökség

Versek

MAGYAR NAPLÓ

Budapest, 2024

A könyv megjelenését támogatta:

Nemzeti
Kulturális
Alap

© Mezey Katalin, 2024
© Magyar Napló Kiadó, 2024

ISBN 978-963-541-140-5

MC 268.296

2025

A KÖVETKEZŐ VALÓSÁG

EZ NEM Ő

A boncolástól eltorzult az arca,
ijesztő, idegen mosoly került rá.
Harag fogott el, legszívesebben
behívtam volna a krematórium
kimért mozgású őret
a hivatalos, fekete mappájával,
hogy minket nem lehet
ilyen könnyen becsapni.
Alapjában véve mind a négyen
fel voltunk háborodva,
de csak a gyerekek arcán folytak a könnyek,
talán nem is a csalódottságtól,
hogy nem látják viszont,
hanem a végleges,
bizonyítást nyert veszteségtől.
– Ez nem ő – mondtam nekik –,
valamit nagyon elrontott valaki.

TÉNYLEG KIMOSOD?

Mikor a kórházból hazahozott
holmikat a mosógépbe tettem,
ott volt köztük az az utolsó,
világosszürke, rövidujjú
vászon pizsamafelső,
amelyet soha előtte, csak
azon a két napon viseltél,
és amit, bár átizzadtad,
nem cseréltek le a nővérek,
pedig kértem, és megígérték,
amikor elküldtek este.
Már betettem a mosógépbe,
de visszakérdezett a mozdulat:
– Tényleg kimosod? Kimosod
az utolsó nyomokat?
Mintha gyilkosságot akarnék elkövetni.
Kivettem a dobból, és óvatosan
beleszagoltam. Halványan érződött
még rajta a halálos gyengeség
hidegveríték-illata. Nem tettem vissza.
Ma is negyvenöt éve halott apám
utolsó kispárnáján alszom.
De hogy lehet megőrizni,
és mire lehet használni egy,
távoli verítékszagodtól
kegytárggyá változott
halványszürke férfi pizsamafelsőt?

NEM TUDOM ELTAKARÍTANI

Nem tudom eltakarítani
saját szobájából a holmiját.
Amíg még minden úgy van,
ahogyan hagyta, addig
bármikor hazajöhet.
Megjövök délután, s ott napozik
az erkély előtt, a kitárt ajtóba húzott
karosszékekben szokása szerint,
én meg elszorult szívvel nézem
izmait vesztett karját, mellkasát,
és örülök, hogy megsüti a nap,
termel egy kis dévitamint
rákos csontjaiban, amik annyira fájnak.
Nem tudom eltakarítani,
mert így jöhetne bármikor,
úgy talál mindent, ahogyan hagyta,
és megbeszéljük,
hogyan az elmúlt hónapokat
egyszerűen el kell felejtetni,
és folytatni kell azt, ami
előtte volt. Elbújunk a bajok,
a veszélyek elől, a betegséget
mint az élet váltságdíját, elviseljük:
ő fájva, de csakazértis, én küzdve
a sok csalóka lehetőség vágyálmaival,
mindenféle menekülési útvonalat
cserkészve, alig várva, hogy
valami új reménnyel újból becsapjanak.

MEGNÉZNI, HOGY VAN

Egy cserép fehér rózsát
tettem az íróasztalára,
az ágya mellé.
Most azt gondozom.
Egyszerűbb feladat,
és így van értelme annak,
hogy naponta többször
bemenjek a szobába,
megnézni, hogy van.

A KÖVETKEZŐ VALÓSÁG

Átköltöztek a mindenségbe,
ezért lelkem a mindenséget kutatja,
merre lehet, s merre van a nyitja,
őket mikor, miképpen kapom vissza.
A sűrű, sötét erdőbe indulóban,
mikor már rég felhagytam a reménnyel,
hogyan eljussak dantei ébredéssel
az élők elől elrejtett bugyorba.
A következő valóság közel van,
éles vonal vágja el a világtól,
de az élő elbotlik a vonalban.

VALAMI KISMADÁR

Valami kismadár
énekel a lomb között.
Magát nem látom,
szavát nem ismerem,
csak a hangját hallgatom.

Bujdosó kismadár
ugrándoz az ágak közt.
Van-e, amit ehétel?
Van-e, amit ihatol?
Hol van az otthonod?

Hol laksz akkor, kismadár,
mikor nem a kertemben?
Hol van a fészked?
hol vannak a társaid,
apád-anyád merre jár?

Otthonod merre van,
ahová hazatérsz,
ahol fészked ringatott,
anyád pelyhe betakart,
ahol a szárnyad kinyílt?

A nap fehér lánggal
süti át a felhőket,
rebbennek az ágak,
suhognak a levelek,
bujkál a szél közöttük.

Bujdosó kismadár,
a lomb közt énekel,
elhallgat estére,
elviszi az éneket,
visszaszáll a fészkére.

EREJE FOGYTÁN A GAZDA

Ereje fogytán a gazda
szőlejét kivágatja,
vagy hirtelen eladja,
mindenét másra hagyva.

Megharagszik a hegyre,
szőlő helyén a gyepre.
Ereje fogytán a gazda
már mások borát issza.

Aki bő verítékkal,
inai erejével
a kőből kicsikarta,
a hegyből kifacsarta,

majd poharát forgatva
ízlelte, kóstolgatta,
színét-szagát dicsérte,
most fölé könyökölve

iszik, és újból töltve
az asztalra dől le,
rezzenve minden neszre,
a régi emlékekre.

A bor ereje nem fogy,
amíg elébe nem rogy,
aki eddig uralta,
s büszkén nézett át rajta.

Ereje fogytán a gazda
nem mondja ki, de tudja,
hogy a bor az erősebb,
rengeti alatta a földet.

AZ UTOLSÓ CSEPP

Oláh János- emlékérem

Bánj úgy a vízzel,
mintha az utolsó csepp lenne,
bánj úgy a földdel,
mintha az utolsó rög lenne,
bánj úgy a levegővel,
mintha az utolsó lélegzet lenne,
bánj úgy a tűzzel,
mintha az utolsó szikra lenne,
bánj úgy az életeddel,
mintha az utolsó perced lenne.

ROSSZ IDŐKBEN

ROSSZ IDŐKBEN

Kovács István születésnapjára

*„Nem vitatkozik és nem kiabál;
szavát nem hallják a tereken.
A megroppant nádszálat nem töri el,
a pislákoló mécsbelet nem oltja ki,
míg csak győzelemre nem viszi az igazságot...”
(Izajás; Mt 12,19–21)*

Háborúban születtünk,
rossz időkben nőttünk,
apánk katonakönyve
volt az örökségünk.
Anyánk szája elé tett
ujjával tanított,
hogy a szólás veszélyes,
tartsuk meg a titkot.

Talán ezért akartuk,
ellenében lázadva,
világgá kiáltani,
ami lelkünket nyomta.
Mikor ifjúságunkat
a vihar szétkergette,
kivetetten is velünk
maradt az Úr kegyelme.

A megroppant nádszálat
eltörni nem engedte,
a pislogó mécsbelet
szélárnyékba rejtette.
Addig ne hunyjanak ki
a bennünk gyújtott lángok,
amíg győzelemre nem
viszi az igazságot.

KATEDRÁLIST NEM ÁLLÍTOTT

Mi volt ez? Téboly? Tévhit? Álom?

– Félrevert agyú, új sereg,
a bukottakat éljenezve
sikert remél s győzelmeket.

– Itt jön egy új szabadcsapat,
a pesti utcán hogy lobogtok!
Nem hiszi senki, hogy mi vár rá,
dermedt halottak, majd ropogtok
a hóban láncotalpak alatt.

*

Katedrálist nem állított
káromkodásból dúlt hiteknek,
megroppant nádszálrengeteg,
szétszórt és elfáradt sereg,
letesszük a kereszt alá,
mint pislákoló mécseket,
letesszük eltelt életünket.
„Vezesse nevét győzelemre,
benne bíznak a nemzetek.”

HÁNYSZOR VITTE

Hányszor vitte apámat
a frontra a vonat?
Hogy tudott hallgatni ezekről,
és hogy tudott később
újra és újra vonatra szállni,
anélkül, hogy a háborúba indulás
rettenetéről említést tenne?
Hogy tudtak hallgatni
a felmenőink,
hogy tudták lelki sebeiket
ilyen némán viselni?
Ha ezeket a szörnyűségeket
valaha is jóvá lehetne tenni!
Ha nem ismételné meg őket
újra a világ.
Azt hinnéd, habókos bolondok,
akik a jóra vezető, pofonegyszerű
lépések helyett a nyilvánvaló
ostobaságokat népszerűsítik
és dicsőítik. Pedig nem.
Ez a gonosz ostobaság
a jövőnk, amiben életünket
el kell veszítenünk,
bele kell hullajtani, mint
a repülőtéri átvilágításra
a műanyag kosárba értékeinket.

CSAK MEGNYOMJÁK A GOMBOT

Hetvennyolc napig hullottak ránk a bombák.
Rázkódtak a falak, kapaszkodtunk,
hogy a légnyomás ki ne szippantson
minket a szobából. Ha zárva voltak
az ablakok, kirepültek rajtuk az emberek,
a székek, asztalok, kiszállt a kanapé.
Ha kinyitottuk, minden bent maradt,
de bejött a por, a zaj, a törmelék,
bejött a bomba is. Minden nyitva volt,
és alacsonyan szálltak a repülők,
láttak minket, és mi is láttuk őket,
ahogy nyomják a gombot, meghúzzák
a kart, és máris omlik ránk a fémeső.
Fent voltunk a lakásban.
Eleinte még leszaladt a nép,
de aztán beláttuk: minek?
Senki nem lopott, jók voltak
egymáshoz a házban az emberek.
Az utolsó vizes palackot, a dorgójukat is
odaadták, ha kellett.

Máig tele van bombával a Duna,
sok felrobbant a rakparton, a hidakon,
de sok behullt a vízbe és ott maradt,
ma is sugároz kifelé, mert van bennük
egy kevéske nukleáris tartalom.
Sok volt, nagyon sok volt a halott.
Aki meghalt, csak kihúzták a törmelékből,
kocsira dobták, tömegsírba tették,
senki nem tudja, hogy ki, hova lett.

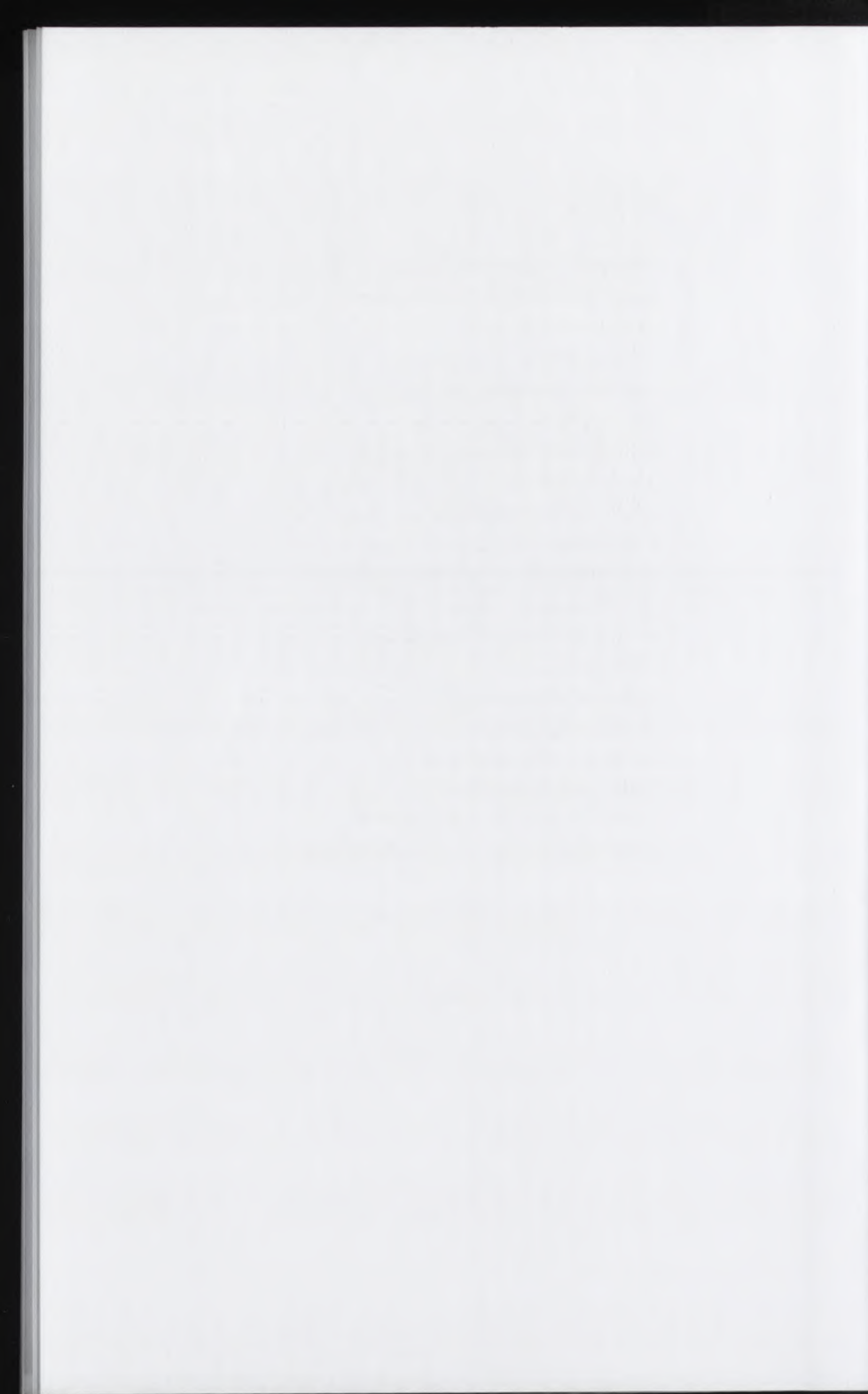
A karja itt, a teste egy másik gödörben.
Mikor már egy hónapja nem aludtunk,
elmentünk anyuhoz autóra kéredzkedve
és gyalog. Mert a falvakat nem bombázták.
Ott egy bombára nem jutott elég halott.

NAPI HÍREK

Az előrenyomuló csapatok
egész nap bombázták
a szeparatisták városait.
A menekülők hosszú sorban
várakoznak az átkelőknél.
Nem engedik át a határokon
a tíz évnél idősebb fiúkat,
sem a férfiakat.
A lázadók a félrevezetés szándékával,
az előrenyomulók egyenruháját
magukra öltve a legbrutálisabban
megkínózták és meggyilkolták
a védtelen nőket,
gyermekeket és aggastyánokat,
és gáztetteiket videófilmre vették.
Így nem lesz csoda,
ha ezek a hamisítványok
az elkövetkezőkben megjelennek
világszerte a televíziókban.

HÁLA

Hálásan köszönöm, Uram,
hogy hetvennégy évem alatt
csak kétszer kellett
a bombázások elől
hetekre a pincébe bújnom,
és csak egyszer lötték szét
fejünk fölött a házat,
ráadásul mind megmaradtunk.
Hálásan köszönöm, hogy
tisztá párnára hajtom a fejem,
és kertünkön nem katonák
gázolnak át,
csak a feketerigók harcolnak
elszántan a jó fészkelőhelyért,
előbb a borókafa ágai közt,
majd lent, a gyepen.
Furcsán lelóg, majd rebben,
villan a szárnyuk.
Nem tudom, hogy életre-halálra
verekszenek vagy csupán megadásig.

ÖRÖKSÉG

TÉLELŐ HAVÁRA

Hoppál Mihály születésnapjára

Szelíd október
télelő havára
fagyos, szeles
magánnyá változott.
Deres eső
hullik a virágra,
s ráébredünk:
immár az év halott.

Verdes fölöttünk
a csupasz faág –
világgá küldött
lombos díszei
berajzolják
az ég boltozatát –
a kristálybúra
repedései.

Látni véljük.
De a szél megáll,
és a kitakart
alkony végtelen
távolságán,
akár egy űrhajó,
átúszik a jelen.

ÚJESZTENDŐ, VÍGSÁGSZERZŐ

Újesztendő, vígságszerző,
békességgel eljövendő!
Étel-ital elegendő
legyen, hírünk se veszendő!

Se fájdalom, se szegénység,
ne szomorítson betegség,
ne sebezzen a kevélység,
sem önhittség, sem az önzés!

Adni mindkét kezünk adjon,
szívünk üres ne maradjon,
földjeinken gaz ne nőjön,
eső bőségben ömöljön.

Egészséget adjon Isten,
mindenben jóra vezessen,
bajtól-gondtól menekítsen,
munkáinkban megsegítsen.

A gyermekek, az unokák
a nevünket felvállalják,
büszkéek legyenek hitükre,
őseikre, örökükre.

Hálánk soha el ne fogyjon,
napról napra gyarapodjon,
Isten áldása kísérjen,
hogy életünk célba érjen.

BERZSENYI ESTÉJE

Elkésett már a jóvátétel.
Elszállt az ifjúság, s vele
oda a jóízű öröm,
a „megadatott” öröme.

Amim van, mindent tíz körömmel
csakazértis kapartam össze,
értetlenséggel, kárörömmel
megszégyenítve, szembeköpvé.

S amim van, minden esendően,
bűnösen kiszolgáltatott.
A félelmet is megtanultam,
de mosolyogni is tudok.

A KERTET A KÖD MEGETTE

A kertet a köd megette,
tejfehér ég fölötte,
fehér a jég, a hó is,
fehér színű a tó is,
a diófa magában
áll a fehér határban,
mögötte már a semmi,
nem lehet továbbmenni,
mint egy fal. Befalazva
fehérbe az égalja,
ahol máskor a dombhát
kirajzolódott, nem lát
semmit a szem: sem erdő,
sem naplemente, sem felhő,
csak fehérbe, tejfehérbe,
a „nincs tovább” színébe
öltözött világvége.

AZ ISTENNEK KÉSZÜLT BEJÁRATON ÁT

Az Istennek készült bejáraton át
belép lelkünkbe a média:
alig várjuk, hogy megszólaljon,
és mondjon, amit akar:
„Csak csönd ne legyen,
mert az idegesítő.”

Az Istennek készült bejáraton át
belép lelkünkbe a média,
ha tartunk a szobánkban készüléket,
amely fogni tudja az adást.
És akkor ahelyett, hogy kihallanánk
a csöndből, és szívünkbe fogadnánk,
egyetlen gombnyomással elzárjuk
a csöndet, és az Istennek készült
bejáraton keresztül
lelkünkbe bebocsátjuk:
szóljon inkább a műsor,
csak ne legyünk a csönddel egyedül.
Ne legyünk Istennel egyedül.

LUKÁCS SZAVAIVAL

Láttam a villámot,
úgy bukott le az égből,
akár egy tüzes sátán.
Egész életemben
skorpión, kígyón jártam,
az ellenséges erő
úrrá mégsem lett rajtam,
és nem ártottam soha
szándékkal senkinek.

Nem örülök, ha mégis
a gonosz léleknek
szolgálatot teszek,
inkább annak örülnék,
ha már a nevéből
mindenki ráismerne.
Nincs olyan fény, amelyre
egyszer sötét ne jönné,
és amit tudok, lehet még
rejtekházban titok.
Nem azt súgják a fülbe,
amit napfénynél mondok,
nem azt fogják hirdetni
a házak tetejéről.

De ne csak azt féljétek,
aki öli a testet, féljétek
attól is, aki pokolra visz.
Nemde öt verebet
nem kapni két fillérért,
Istennél még sincs senki
örökre elfelejtve.
Fejedről számolatlan
hullnak le a hajszálok,
de Isten számontart
a hajad nélkül is.

ÖRÖKSÉG

Ki-ki cipelte hátán,
amit otthonról kapott,
sohasem pakoltuk
ki az egész csomagot.

*

Átvezérelt a falon,
megnyitotta, s bezárta.
Így óvott meg magának,
ne fussunk a világba.

REMÉNYIK-PARAFRÁZIS

„Kis hópelyhek az örömök”,
ne várj nagy csodát életedbe,
elmúlik, semmi sem örök,
Isten szólít más idegenbe.

Szólít Isten, és mégis maradok,
érezem, hogy itt itthon vagyok,
körül mindenütt baj, gond, fájdalom,
mégis reménnyel ébreszt hajnalom,

mintha nem fenyegetne engem, ami
másokat: harag, betegség, halál,
mintha nem kéne mindettől tartani,
visszatorpannának házam falainál.

Látom, hallom, hogy körülfog az átok,
mégis az időtlen csodákra várok.

JÓZSEF ATTILA-PARAFRÁZIS

Adj emberséget az embernek,
mert élete nem filmszerep,
amit ha egyszer eltévesztett,
még másodszorra jó lehet.
Ne járjon a világban kábán,
önmagától mámorosan,
tanítsd: álljon a maga lábán,
és tudja, Isten merre van.
Ne rázza öklét s szórja átkát,
mert szegénynek látja hazáját.
Ha szegényen, ha gazdagon
(*Lelépek, én ezt itt hagyom!*),
örökségedből ne legyen gyarmat:
adj magyarságot a magyarnak!

SZENT LÁSZLÓ PÉNZE

Szent László pénze lapul a zsebemben,
vaskos, kerek, szabályos kőkorongok,
a százforintosnál egy kicsivel nagyobbak.
Gondolhatnád akár fehér kavicsnak,
amit csak úgy a templom elé szórtak,
hogy a cipőt a sártól megtisztítsa.
Magyarvalkó, Magyargyerőmonostor
kincse zsebemben, kabátom lehúzza.
De vigasztaló számomra a súlya,
érvényes ezer évre, oda-vissza,
ez a le nem járó, az örök útlevél.
Mosolyogva hordom a közös pénzt,
mert van még, aki tudja, hogy mit ér.

ARKHIMÉDÉSZ, KRISZTUS ELŐTT TÖBB MINT 200 ÉVVEL

az általa szerkesztett csigasorral egymaga partra vontatta a szülővárosa ostromára érkezett római hadihajókat, vagy ha úgy látta jónak, felfordította őket kint a tengeren. Harci gépeivel két éven át sikeresen verték vissza a támadásokat. Egyes feljegyzések szerint volt, hogy lángra lobbantotta a közelítő gályát a maga szerkesztette homorú tükörrel vagy esetleg gőzágyúból kilőtt görögtüzes golyóval.

Cicero, a híres szónok és politikus a történetek után nem egész száznegyven évvel, mikor az elárult és Róma kezére játszott egykori görög városba látogatott, hogy Arkhimédész sírját felkeresse és megkoszorúzza, csak hosszas kutakodás után talált rá az elszegényedett, lepusztult város szélén. Ez is az arkhimédészi geometriának, a sírkőbe vésett gömbnek és hengerpalásznak volt köszönhető. Büszkén jegyezte fel: „Görögország egykori legnevesebb és legműveltebb városa nem tudott volna már legtehetségesebb fia sírjáról, ha fel nem fedezte volna azt egy arpinumi férfi.” – Tisztviselője annak a hatalomnak, amelyik Szürakuszát, a világ egyik középpontját, a birodalom hátszágában tengődő gyarmattá tette. A sírt pedig igazság szerint csak azért lelte meg, mert vendéglátója „bennszülött”, azaz görög szolgája elvezette őt az agrigentumi kapu melletti, bozót benőtte, elhagyott ligetbe. (A szolgálatért nem kért mást, csak hogy Rómába való visszatérésekor vegye fel őt is a kíséretébe, vigye magával. „Rómát látni és meghalni”, ismerjük ma is a mondást.

Több benne az igazság, mint azt mi, érzelgős utódok elképzeljük. (Bár mostanában Róma fiai is Rómából el, az óceánon túlra vágyakoznak, ahogy a görög szolga egykor Szürakuszából el, az Örökvárosba kíváncszott.)

JÓMÓDÚ RÉTOR ÖZVEGYÉNEK

Jómódú rétor özvegyének képzele magát,
aki még este, lefekvés előtt gyorsan elmosogat,
nem hagyva a szennyes edényt másnapra
a konyhán, mert az bajt hoz a házra, ahogy még
a nagyanyjától tanulta. És meglepetve érzi ujjával
az öntöttvas serpenyő aljára égett maradékot,
pedig nem is futott ki ma az étel, nyomát
legalábbis nem látta, noha a tűzhely
hűlő vaslapját már letakarította. Hogy éghetett
a vastag öntöttvas edény aljára az étel, nem tudja,
de egy rongyra finom szemű, fehér dunai
homokot szór, és lesúrolja vele, mert ma még
könnyen lejön. Aztán az összes edényt a nagy
vastálba rakja, a füles pohárral a tűzhelyen álló
fazékból tiszta meleg vizet önt rájuk, és a
törlőruhát bemártva sorra mindet még egyszer
letörli, aztán a tűzhely fölött álló szárítórácsra rakja.
Ha hazajön a lánya és a veje a mulatságból, és valamit
még enni-inni akarnak, lássák, hogy rendben a konyha,
nem úgy, mintha csak egy mihaszna vénasszony lenne
a háznál, aki naphosszat csak üldögél, hanem
valaki, aki a dolgokat felügyeli, még ha a szolgálok
nem is fogják a rendet megtanulni soha.

JÁRNAK KÖZTÜNK

Szőcs Géza emlékére

Járnak köztünk álruhás királyok,
úsznak köztünk olvadó jéghegyek.
Lábnyomukat utóbb megtaláljuk,
és megírjuk a történetüket.

Nem hiszem, hogy könnyű géz az álom,
és begyógyítja a nehéz sebet,
s a gondolat csupán egy villanás,
ha elillan, csak nyomát ütheted.

Ha szellemképes szavakat találsz,
vajon az adásban van-e hiba,
vagy a szellem csak így jár mifelénk,
másként a készülék nem veszi be?

Papíron a megfejtés, egyszerű,
köznapi ésszel is megértheted.
Járnak erre álruhás királyok,
úsznak erre olvadó jéghegyek.

MINT EGY HATALMAS FELLEG

VAGY VÉGLEG ELHAJÍT

A könyvtárban szemrehányón
hallgatnak könyveink.
Tudják, hogy pontosan
tudom a gondolatukat:
„Olvass el engem! Engem olvass el!
És engem, engem, engem is...”

„Barátaim, én egyikőtöket
sem fogom már elolvasni.
Fogytán az időm.
Ha kiszámolnám nektek,
hány óra, hány nap, hány hét,
hány hó, hány év, hány évtized
kellene még ahhoz, rájönnétek,
hogyan az életembe már
nem fértek bele.”

„Akkor eressz el minket!
Eresszél minket szabadon,
nem azért születünk,
hogyan egyetlenegyszer se
lapozzon végig minket valaki.
Ha pontosan tudod,
hogyan már sosem olvasol belénk,
akkor vegyél le a polcokról,
és vigyél vissza a nagyvilágba.

Legyen újra kockázatos az élet,
inkább, mint a biztos porosodás
a nyáron túl meleg, télen meg túl hideg
»könyvtárszobában«, ahova
nem süt be a nap, és a pislá villany is
csak nagy ritkán világít. Dobj ki
az utcára akár, adj el vagy
ajándékozz el, de ne kelljen
várakoznunk itt a semmire.”

„Barátaim, igazatok van.
Mégsem tudok megválni tőletek,
nem azért vettelek meg egykoron,
hogy most elherdáljalak,
elveszítve végleg a reményt is
a megismerkedésre.
Kérem, hogy várakozzatok velem,
addig, amíg mégis kezébe vesz,
elolvas, vagy olvasatlanul,
végleg elhajít bennünket valaki.”

A KRÓNIKÁS

Sokadik bukott nagy csapat
tagja. Amatőrnek tűnik
és nő. Legyen csak, megtűrik.
Hallgat sokat. Majd kifakad,
nem ért egyet, mondja.
Hogy nagy úr a realitás,
nem leckéztetik, de tudja.
Bűnös? Erényes? Csak hibás?
Sosem törtet az élre.
Ártalmatlan, ha van, ha nincs.
Most is megússza élve.

RÁDIÓZÁS

Hallgatjuk a romániai
forradalom gáztetteit
és gyilkosságait.
Édes Szűzanyám,
mire képes
az emberi tudomány!
Rádión hallgatjuk
az ember gáztetteit,
sokat egymásután.
Aztán meg, hogy
jojózik a pacsirta
az Isten gatyamadzagján.
Édes Szűzanyám!
Mire képes az
emberi tudomány.

ISMERŐS ÖRDÖG

Ismerős ördög a hiúság,
a nagyszobában ül,
nézi magát a tükörben,
hosszan nézegeti.
Ha azt mondod neki:
– Lám, milyen szép vagy,
akárcsak lánykorodban –
szerényen mosolyog:
– Ó, ó, hát igazad van,
mi mind a ketten
szépek maradtunk és fiatalok. –
Halkan beszél, szórakozottan:
– A többiekből viszont
vén boszorkány lett,
nem tudják felfogni,
hogyan eljárt az idő.

MAGAD DOBOD SZEMÉTRE

Angol nyelvet
tanul az óvadás,
mert mire felnő,
ez lesz a szokás.

Magad dobod
szemétre kincsedet,
mert kiment a divatból,
mondják, s te elhiszed.

NYÁRVÉGI RAJZOK

Hangtalanul és szeszélyesen
rövidre vágja röptét a denevér,
és eltűnik az ég világos ablaka elől,
a fák és bokrok sötétjébe vész.
Majd újra felbukkan: fekete árny,
cikkakot vág az égre,
ahol a domb éle fölött
még rózsállik a fény.
De sötét villanását elnyeli a sötét.

*

A teraszon döglött fürdőmedence.
Fekete fólia alatt kevéske víz.
Nem fürdött benne senki az idén.
Bármi heves volt is a nyár,
aki éppen hűsölni akart,
elbújt a szobában, se felnőtt,
se gyerek nem benne keresett
magának enyhülést.
Most jön a tél. Elcsomagolják.
Nem tudta betölteni hivatását.

*

Lovas huszárok a diófa legfelső ágai,
kétfelé vágtató lovas huszárok.
Lovuk első lába mohón kinyúlik
a messzeség felé, fölötte hosszú, bókoló fejük.
Szélcsendben nézem, mint egy pillanatfelvételen:
megállt a vágta, áll a végtelen.

VIRÁGÉNEK

Régente, gyerekként, eljártunk tavasszal
a Kis-Kevély lábánál húzódó füves völgybe,
ahol az akácos szélén, az árnyékos gyepen
sötétlila foltokban virított az ibolya,
hogyan csokornyit szedjünk a nagymamának
a szerénynek mondott, vékony szárú
virágból. Most meg az egész kertünk
lilázik tőle, fűszálat is alig látni közöttük.
Most a Kis-Kevély jöhetne hozzánk,
hogyan szedjen magának egy csokor ibolyát.
Mikor és hogy került ide a sok húsvéti
locsolás szagú, fényes-lila virág?
Eljöttek, mert tudják, hogy már nem
tudunk olyan messzire kirándulni miattuk?

*

Látatlanban is megtalálod a kaukázusi
ikravirág fehér párnáját az alsókertbe
vezető lépcsősor mellett. Falrepedésben nő
ez a „könnyen nevelhető, igénytelen, örökzöld,
fagyálló évelő, mely alacsony termete folytán
leginkább sziklakertekbe, kőedényekbe illik.
S kicsi, tojásdad levelei nagy rozettákban nyílnak.”
A kis, fehér virágok pedig sűrű csokrokban
emelkednek följük. Melléjük a mézillatú
mahóniabokrok sárga szirombugái
túltesznek az ikravirág is. Nem tudod,
mért indulsz meg az alsókertbe vezető
lépcsősor felé este, amikor már látni nem lehet,

de a vastag, sötétzöld gyepszőnyeg felett
terjengő édes illat ide, a pincefal előtti
bokrokhoz vezet. Eszedbe jut, hogy
be kellene ültetni az egész kertet velük,
vagy legalább vinni belőlük be a szobádba is,
ahol leggyakrabban veszel levegőt.

JURTA

Olvasókönyv az univerzum.
A szélkifúttá nomádok
többet olvassák,
mint a puha arcú
városi emberek.
Jobbra az asszonyok,
balra a férfiak,
középen a napkorong,
alatta a gyermek.
A szélkifúttá nomádok
lapozgatják
a világegyetemet.

NAGY TUDÁS

Nagy tudás van a mobiltelefonban,
de még nagyobb a csipkebokorban.
Leejtem a bokor alá a telefont,
és ott felejttem három-négy napig.
Fújja a szél, áztatja az eső,
mire megtalálom, vége, tönkrement.
A csipkebokrot viszont, ha ott hagyom
bármeddig, kizöldül, kivirágzik,
lángoló bogyókat, magot nevel,
fennmarad az idők végezetéig.

MINT EGY HATALMAS FELLEGET

Mint egy hatalmas felleg,
a Nap elé vonul,
és eltakarja. A hazugság,
mint egy hatalmas felleg,
az igazságot. De a Napot
nem fojtja meg a felleg.
El tudja takarni, ki tudja
fordítani színéből a világot,
de a Nap ragyog,
mikor felleg takarja,
akkor is.

SZÉP NAP

Szép nap volt.
Itthon voltam,
és egész nap gyomlálgattam
a gondolataimat.
Estére már szinte
takaros volt
a lelkem kiskertje.
Bár az ember
teljesen elégedett
sosem lehet.

OLVASÓ

Szeretek itthon, egyedül,
mikor senki se látja,
hogymit csinálok.
Ülök a karszékben és olvasok.
Ahelyett, hogy kihordanám a garázsba
a szanaszét heverő könyveket,
olvasgatom őket. Megnyugtatóan
gondolatban azért elindulok
egy rakománnyal kifelé.
Rögtön felmerül, hogy
hova teszem őket odakint,
hogy ne a rendetlenség,
hanem a rend legyen nagyobb.
És vajon ki bíró-e vinni
egy második adagot?
Mert egytől még semmi sem változik,
észre sem lehet venni a hiányt.
Ülök a karszékben, és olvasok.
– Egész nap olvas
a lusta és rendetlen háziasszony
– hallom a nagyanyámat –,
mintha más dolog
nem lenne a világban. Csak a könyvek!
Rosszabb, mint egy alkoholista!
Vagy pont olyan. – Nem bírta
a könyvről ráemelt,
homályos tekintetemet.
– Munkára rest,
bezzeg nem szégyell
egész nap henyélni.

Mi lesz belőle? –
Mi lett belőlem? Ha visszajönne,
láthatná. Munkára rest,
rendetlen háziasszony,
aki ha teheti,
egész nap olvas.

KUTYAUGATÁS

A kutyusok még úgy ugatnak,
ahogy az őseik ugattak.
Nem vették át a régimódi
csahok helyett a hollywoodi
ritmusokat, még nem az angol
az, amire kedvük beindul.
Úgy ugat mind, hogy az apja,
ha feltámadna a nagyapja,
az is tudná, kire haragszik,
miért ugat a kisunoka.
Hiába trimmelt, farkavágott,
visel villogó lednyakláncot,
ugatása azért a régi,
nincs kutya, aki meg nem érti.
Míg a csimpánz fajtájú gazda
szavát, nótáját váltogatja,
hangerősítőn, mikrofonba gajdol
veszettül ugrándoizva,
s összeseregglő íja-fija
mámoros szívvel utánozza.
Érti, nem érti, nem zavarja,
hamar rákap minden divatra.

ROVAROK

A rovarvilág kicsit
próbára teszi a hitemet.
Ezerféle ilyen-olyan bogár,
atkák, tetvek, tripszek és bodobácsok,
csíkos pajzsos poloskák,
diófúró- és farontóbogarak,
fűrészek, legyek, hangyák, természetek,
ormányosbogarak, rühök, molyok.
Kinek hiányozna ez a sok
tökéletes és buzgó kártevő?

Uram, milyen kajánság munkált benned,
mikor minden teremtményednek
ezerféle ellenséget terveztél,
aki megrágja, kifúrja, megeszi,
aki így vagy úgy, de a vesztére tör,
a vérét szívja, dagadtra csípi,
kinő belőle vagy belenő
a húsába, belerakja petéit,
hogyan kikelő lárváinak
legyen majd mivel táplálkozniuk?

Vagy itt is belepancsolt
munkádba a fekete angyal?
Megmutatva ezerféle alakját
és lehetőségét a gyötrelmeknek,
a lassú kínhalálnak
vagy a gyors pusztulásnak,
körültekintő és fantáziadús,
gonoszságot ébresztő gonoszszággal?
A teremtés fele gyönyörű,
a másik fele pedig
igyekszik elpusztítani a gyönyörűt.

SZÚNYOGPOSTA

Elnyomtam egy szúnyogot,
két ujjal összemorzoltam.
Kis fekete piszok.
Milyen alapon végeztem vele,
én, aki egy sokkal egyszerűbb
élőlényt sem tudnék kitalálni?
Minden porcikája
jól működött, a szívókája,
mint egy injekciós tű, arra szolgált,
hogy észrevétlen belém szúrjon,
és kiszívja a véretem.
Még érzéstelenítőt is beköpött
a bőröm alá. A maga nemében
tökéletes volt. Győztese
egy ősi életláncolatnak.
Én meg merő önzésből agyonnyomtam.
Egyetlen szempont érdekelt:
hogyan meg ne csípjen.
Ha ezt nem tenné, élhetne tőlem
akár száz évig is,
felhőkben táncolhatna a gyep fölött,
és nem csapnám agyon.
És akkor persze egy idő után
annyi lenne belőle, hogy
levegő helyett is szúnyogot
lélegeznénk ki és be.

Tehát szétmorzsolom, és
ezzel betöltöm a Teremtő által
nekem szánt szerepet:
megakadályozom a szűnyogok
mértéktelen szaporodását.
De vajon mi a szerepe,
mi célt szolgál a szűnyog?
Talán azt, hogy ne ülhessek
kényelmesen az esti kertben,
élvezve a nyári alkonyatot,
a domb fölött az aranyszélű felhőt,
a gyepre csendesen leszálló harmatot.
Ne gyönyörködjem az alkotásban úgy,
hogy meg ne emlegetném az Alkotót.

A NAGY MŰVELET

(A Kocsmafilozófiák című ciklusból)

Az élet nem az a nyálas giccs, aminek képzelik,
az élet olyan valami, mint egy balegyenes, olyan kemény,
ezt jó, ha megtanulják már ilyen kicsi korban.
Az első hangos szótól nem kell elpityeredni,
nem kell fülbe susogni, puszikat osztogatni,
mert amúgy nem történt semmi rendkívüli.
Megtörtént, aminek történnie kell, amíg felnő az ember.
Aki ezt nem tanulja meg, az úgy jár, mint én,
felnőttkorban kell megtanulnia, amikor nehezebb.
Nem lesz semmi baj, mi nem lakunk a tizedik emeleten,
innen hiába kiugrani, ami úgysem megoldás.
A lábtörés nem halálos valami, és ha a fej törik be,
az ő baja, akkor egész életében hülye lesz. Persze amúgyis.
Gyereknevelés! A gyereket nem kell, nem is lehet nevelni.
Felnő magától. Adni kell rá mindig nagyobb nadrágot és cipőt,
amíg már nem kell nagyobb, csak ugyanakkora,
és belátja ő maga is, hogy felnőtt.
És ezzel kész is a nagy művelet.

MIT ADHAT?

(A Kocsmafilozófiák című ciklusból)

A gyerek nem az élet célja,
ha van, van, ha nincs, nincs.
Sokat nem adok érte,
se neki.
Ő se fog adni semmit,
nem tud adni nekem.
Mit adhat egy
ilyen kis takonypóc
egy felnőttnek?
Se sört, se bort,
se páleszt.
A többit pedig
tartsa meg magának.
Azzal együtt, hogy
kitöröltem a fenekét,
ő bevág majd egy
öregóvodába,
ahol megvárhatom,
amíg bealkonyul.

NYELVLECKÉK

ANYA A HANGYIKÁT

anya a hangyikát
összeszöni a kalapáccsal
meg a szőnyeggel is összeszöni
anya megkeresi
anya aszongya összeszöni
a mérecskéket hangyákokat
a kalapáccsal összeszöni
aszongya anya

A LÁMPÁBÓL KIÉNEKELTÉK

1. ÉNEK A CITRONCSRÓL

Pörög az autó,
nem megy a citroncs,
ég a szekrény,
a lábos eltörik.

Pörög a lámpa,
a ház előtt
a villamos
sose mehet.

A citroncs, a citroncs,
békét vág a zsemlével,
a paprika,
a citroncs összetörik.

A kő repül.
Ezt énekelték,
a lámpából
kiénekelték.

2. TELEFONBESZÉLGETÉS

Halló!
Halló!
A takarítóautó nincsen itt.
Sétál.
Nincs.
A legyecske sincs.
Halló,
halló!
Szeretnék beszélni!

3. A SZERECSENKÍGYÓ

Emlékszel, Zsoltika,
a szerecsenkígyót beletettük
egy befőttesüvegbe,
és belepisilt. Emlékszel?
Egy élő, harapó, balatoni állat.
Olyan szeme volt, mint az amerikaiaknak,
és tüske volt az orrában.
Akkora nagy kereskedő-harcsa!

4. A SZEGÉNY PÓK TÖRTÉNETE

A fekete pók a piros széken ült.
Apa is ráült arra a székre.
A szegény póknak két lába kitört.
Négy lábon sántikált haza.
– Nem vettem észre, hogy ő is leült.
Sajnos, nehéz vagyok – mondta apa.

A SODORÓGÉP

- Ne kaparjad a követ, kisfiam!
- De a sodorógép is kapari.
- Nem kaparja.
- Csak sodori?
- Lehet, hogy sodorja,
még nem láttam olyat.

- Ne kaparjad a követ, kisfiam!
 - De a sodorógép is kapari.
- Mert a sodorógép is kaparógép.
Majd megmutatom neked,
egyszer, hogyha találunk.

UTAZÁS

Majd pénteken odamegyünk.
Nekem kezét ad a Puskás Öcsi,
fölmegyünk a repülőre,
és elrepülünk vele.
Integetünk, hogy szervusz, anya!
Szervusz, anya!

TALÁLT BABA

És ha az erdőben
találunk egy olyan kisbabát,
akinek se anyukája, se apukája,
de élő,
és nem kell senkinek,
akkor hazahozzuk,
ugye, anya?

LEVÉL,
RAJZOKKAL

Itt egy kislány,
itt egy autó,
csupa ház van itt.
Itt a hinta.
Itt meg a palinta.
Itt egy apa.
Itt egy másik apa.
Itt egy kislány.
Itt megy a motorral.
Itt egy csizma.
Itt is egy csizma.
Itt meg az eső.

A HARANGVIRÁG

A harangvirág
kiengedte a vízből
a picike bácsit.
A harangvirág
fákat ültet.
A harangvirág
virágos fákat ültet.
A harangvirág
bement a vízbe.

MESE

Egyszer volt,
hol nem volt
egy bácsi,
megverte a macskát,
elment egy tyúk,
és égett a villany
a sötétben.

LEBÉD EBÉD

Jó napot kívánok, Lebéd uram!
A cukor hazaviszi a lábost,
összevagdálja,
megsütje,
megeszi.

SZERENCSE

Jaj, Kati, ne, mert megvág az olló!
Rossz Katika, ugye,
mert majdnem megvágta az olló?
Az olló rossz,
de szerencsére
nem vágta meg a Katikát.

TELEVÍZIÓ

Egy kicsit a betű bácsik szólnak.
Még nincs benne műsor.
A tévé kifújja az orrát.
Még nincs benne műsor.
De ha a sok betű bácsi elmegy,
jönnek bele a kicsi gyerekek.
Elmennek a csúnya betű bácsik,
elmennek, és lesz benne kosár.

HAZAÉRKEZÉS

Szervusztok,
csókolom!
Adjak kezet?
Adjak csókot?
Adjak kukkot?
Adjak száját, szemet?

A HÓEMBER

Szervusz,
én vagyok a hóember!

Jó ember a hóember?

A hóember az nem ember,
csak hóember.

AMIKOR MAJD

Amikor majd én is
meghalok,
bemegyek a temetőbe,
és bebújok egy kő alá,
ami még üres.

LÁMPAOLTÁSRA HAJNAL

LÁMPAOLTÁSRA HAJNAL

Dienes Eszter emlékére

Aztán egyszer csak jön a lámpaoltás,
kialszanak a rózsaszínű felhők,
kormosak az aranyszélű fodrok,
elszürkül, ami eddig ragyogott.

Aztán egyszer csak megérkezik a hajnal,
kigyúlnak a rózsaszínű felhők,
aranylanak a kormos szélű fodrok,
felragyog, ami eddig szürke volt.

PÜNKÖSDI RÓZSA

Apám a születésem örömére
pünkösdi rózsát szedett anyámnak.
Ma is ez a kedvenc virágom,
illata volt az első virágillat az életemben.
Szirmai hangtalanul peregnek az abroszra.

Pünkösdi vasárnapján
aprócska lángnyelvként születni
reményt keltő dolog. Beváltottam-e
vagy alulmúltam a reményeket?
Még nincsen kész a mérleg,
de már nem sok hiányzik.

HÁROM-NÉGY LÉPÉS ELŐRE, HÁTRA

Tűsarkú cipőt öltött az idő,
abban sétálgat a szomszéd szobában,
előbb három-négy lépést tesz előre,
azután megint hármát-négyet hátra.

Innen ezt, onnan meg azt szed össze,
csomagol, ezt jelenti kopogása:
a holmijával a bőrönd telik,
készül már a közeli távozásra.

Egyre gyorsabbak lesznek léptei,
ébredezem a sűrű kopogásra,
a gondolataim terelgeti
a három-négy lépés előre, hátra.

Nekem ketyeg a tűsarok-metronóm,
engem ösztönöz az indulásra:
pakoljam össze én is a holmimat,
ne hagyjam az idegen szobában.

HA MOST KILÉP

Tudta, hogy ha most kilép
a Kolónia kapuján,
többé úgy, mint eddig,
vissza nem jöhet.
Mától nem ez az otthona,
már nem lesz egy az itt lakók közül.
Idegen, hiába ismerős.
Idegen negyedik emeleti
szobájuk ablakában,
a zajos folyosókon,
a tágas lépcsőházban,
a szénporos pincében
és a kerek, szélvédett udvaron,
ahol még a madarak is
szívesebben fészkelnek,
mint a táncoló utcai fákon,
vagy a porfelhős Népligetben.

OLDD MEG MAGAD

Egyedül fekszik a házban,
mint egy házas csiga.
Jó esetben vele van az Isten,
aki ott lenne mellette
a legszűkebb zugban is.
Legtöbbször még sincs vele.
Kinyitja az ablakot,
és beereszti az életet.
De milyen élet érkezik?
Hajnali fények pirosa,
vagy csillagtalan fekete
és félelmetes éjszaka?
Bármelyik jön, nem az övé.
Az övé az üres szoba.
Csak a fülzúgást hallani,
az nem hagyja el soha.
Miért volt annyi küszködés?
Minek az övé az övé,
ha nincsen már senki vele,
akivel eltöprengene
a nagy, közös rejtvényeken?
Mások rejtvénye s az övé –
mára két külön feladat.
Ők megoldják a magukét.
A tiedet oldd meg magad.

HOVÁ LETT?

Meztelenül fekszik a kórházi ágyon,
kanyarog belőle a katéter vezetéke,
pukkadásig teli a műanyag zsák.
Betakarom, lerúgja magáról,
nem fedi el a szemérmét,
a mellét. Mégsem bolond,
várja az ígért tollat,
a kekszet, a kalmopyrint.
Vidáman mondja, hogy
összekakált mindent az éjszaka.
A szobavécét nem tudta elérni,
feküdt a földön és ordított.
Annyira csúszott minden,
felkelni sem tudott.
Végül mégis felkelt.
Nagyon megszidták.
Úgy meséli, mint egy óvódás csínyt.
Azon tűnődöm, miközben
a hálóruháim közt keresek
egy számára is elég nagy
pizsamát, hogy ki ő.
És hová lett
az a komoly, magára adó asszony,
akit évtizedek óta ismerek?

FELÉR AZ ÉGBE

Síratom a fiaimat,
akik a Gonosz fogságában élnek.
Ő ad enni nekik,
és ő ruházza őket,
lelkük hiába vágyódik utánam,
a szemük hiába nevet felém,
a kaput rájuk zárták,
és nem tudják kinyitni,
hogyan hozzám fussanak.
De eljön majd a nap,
amikor hatalma megtörik,
ott állunk majd zokogva
a viszontlátás örömében.
Ők vállamra borulnak, én pedig
a köpenyemmel betakarom őket.
Ott állunk majd a kertben
az örökzöld, hatalmas fák alatt,
amelyek teteje felér az égbe.

LEGALÁBB AZ UTOLSÓ PILLANATBAN

Fiatalságom képei ígéznek,
elállítják a lélegzetemet,
nem emlékeztem ilyen szépségekre,
nem vettem észre az életemet.

Én vagyok csak ilyen háládatlan,
hivatásos vak s boldogtalan?
Vagy az ember efféle teremtmény,
nem becsüli meg, amije van?

Nem látja meg, ami ajándékként,
észrevétlen hullott az ölibe,
fényre forgó, nyugtalan lelkének
csak ami nincs, mindig az kellene?

Úgy szeretnék hálát adni végre
a békében leélt évtizedekért,
most, amikor itt van a háború,
ablakon zörget, a küszöbhez ért.

Legalább az érkező tavasz
legyen örömmel teli, vágyva vágyott,
lássam meg a százszor zöld fű színét,
oldjon magába fényes délutánod.

Hogy ha majd végleg beterít a rom,
a korom és füst alkonyt, virradatot,
legyen mire visszagondolni, és
megköszönni, hogy megadatott.

Legalább az utolsó pillanatban
megköszönni azt, ami elveszett,
az áldott kézből bőkezűen osztott,
nyugalmat termő, csendes életet.

BUDA TORNyai KÖZT

Buda tornyai közt kel fel az újhold,
pengeéles és sárga a fénye,
mint egy kitűzött, győztes jelvény,
el sem hinni, hogy égitest.
Akár indulhatnánk levetni,
ha van köztünk egy Dugovics Titusz,
aki a Mátyás-templom tornyát
megmássza, a kőfigurákon,
mint a lépcsőn felszalad, és
megragadja az égi sarlót,
magával rántja, s belevesznek
a feketén locsogó Dunába.

Milyen megfélékezhetetlen,
ahogy Buda tornyai közt
emelkedik föl, egyre följebb.
Már nemcsak a Margit hídról
látni, az ég magasáról
ragyogja be a félvilágot.
Újhold fénylik a mélykék égen,
s az ég alján, a várdomb élén
visszfényében kirajzolódik
kisdéd tornyaink sziluettje.

NEM CSAK SZÁRNYAS ANGYAL

Testvéreim, én tudom, hogy milyen hideg légópincében kabátokkal betakarva, lázasan feküdni, s az elsötétítésben kézről kézre adva újra járni tanulni. És hogy milyen két vödör vízzel kilométereket gyalogolni, hogy a pincelakóknak legyen mit inniuk, és tudom, milyen teljes menetfelszerelésben lélekszakadva futni a vasútállomásra, elérni az utolsó hazainduló vonatot, felkapaszkodni a lépcsőjére, az ordító hidegben elgémberedő kézzel fogni a jeges fogódzkodót, miközben a hátadra fagy a katonakabát, és a sisak alól patakzó izzadság jégcseppként ér a szövetre.

Testvéreim, öleljük magunkhoz mindkét karunkkal a békét, ne engedjük, hogy közönyünk és gonoszságaink láttán magunkra hagyjon, mint más népek gyermekeit, akik semmivel sem rosszabbak nálunk, és akik épp úgy, mint mi, éltek a béke önfeledt idejét, de a szeretet erős kötelével nem kötözték magukhoz az angyalt, ezért egy váratlan pillanatban elrebbent tőlük. Milyen nehéz lesz a háború rettenetes bűnei után újra magunkhoz szelídíteni őt!

Imádkozzunk, még ha először is életünkben, és öleljük át mindkét karunkkal szorosan a békét, aki nemcsak szárnyas angyal, de szívdobogás is, ami nélkül nincs élet. Öleljük és tartsuk meg közelünkben, és szeressük egymást is úgy, mint önmagunkat, szeressük egymásban a legnagyobb, a legféltettebb kincset, legyünk legalább az ő kedvéért jobbak egymáshoz, mint amilyenek vagyunk.

TARTALOM

A KÖVETKEZŐ VALÓSÁG

Ez nem ő	7
Tényleg kimosod?	8
Nem tudom eltakarítani	9
Megnézni, hogy van	10
A következő valóság	11
Valami kismadár	12
Ereje fogytán a gazda	13
Az utolsó csepp	14

ROSSZ IDŐKBEN

Rossz időkben	15
Rossz időkben	17
Katedrálist nem állított	18
Hányszor vitte	19
Csak megnyomják a gombot	20
Napi hírek	22
Hála	23

ÖRÖKSÉG

Télelő havára	27
Újesztendő, vígságszerző	28
Berzsenyi estéje	29

A kertet a köd megette	30
Az Istennek készült bejáraton át	31
Lukács szavaival	32
Örökség	34
Reményik-parafrázis	35
József Attila-parafrázis.	36
Szent László pénze	37
Arkhimédész, Krisztus előtt több mint 200 évvel	38
Jómódú rétor özvegyének	40
Járnak köztünk	41

MINT EGY HATALMAS FELLEG

Vagy végleg elhajít.	45
A krónikás.	47
Rádiózás	48
Ismerős ördög	49
Magad dobod szemétre	50
Nyárvégi rajzok.	51
Virágének	52
Jurta	54
Nagy tudás	55
Mint egy hatalmas felleg.	56
Szép nap	57
Olvasó.	58
Kutyaugatás	60
Rovarok	61
Szúnyogposta	62
A nagy művelet	64
Mit adhat?.	65

NYELVLECKÉK

Anya a hangyikát	69
A lámpából kiénekelték	70
A sodorógép	72
Utazás	73
Talált baba	74
Levél, rajzokkal	75
A harangvirág	76
Mese	77
Lebéd ebéd	78
Szerencse	79
Televízió	80
Hazaérkezés	81
A hóember	82
Amikor majd	83

LÁMPAOLTÁSRA HAJNAL

Lámpaoltásra hajnal	87
Pünkösdi rózsa	88
Három-négy lépés előre, hátra	89
Ha most kilép	90
Olld meg magad	91
Hová lett?	92
Felér az égbe	93
Legalább az utolsó pillanatban	94
Buda tornyai közt	96
Nem csak szárnyas angyal	97

*A Magyar Napló Kiadó
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének,
valamint az 1999-ben alapított
Könyves Szövetségnek tagja
www.konyves-szovetseg.hu*

Magyar Napló Kiadó Kft.
1062 Budapest, Bajza u. 18.
www.magyarnaplo.hu
Felelős kiadó Zsiga Kristóf ügyvezető
A kötetet gondozta Zsille Gábor
Tördelőszerkesztő Bornemissza Ádám
A szerző fényképét készítette Bogár Mariann
A borítót Oláh Mátyás László sorozatterve alapján,
Somogyi Győző alkotásának felhasználásával
Zách Eszter készítette
Készült a Pannónia Nyomdában, Budapesten

13726/24

MEZEY KATALIN (1943, Budapest) Kossuth-díjas költő, író új verseskönyve a legutóbbi nyolc év lírai termését tárja elénk, hat ciklusba rendezve. A formailag is változatos költeményekből kirajzolódik az elhunyt társ, Oláh János költő alakja, a családi múlt és jelen, egy önálló szakasz keretében a gyereknyelv játékosága, de napjaink tragédiákkal terhes világának valósága is.

A KÖVETKEZŐ VALÓSÁG

Átköltöztek a mindenségbe,
ezért lelkem a mindenséget kutatja,
merre lehet, s merre van a nyitja,
őket mikor, miképpen kapom vissza.
A sűrű, sötét erdőbe indulóban,
mikor már rég felhagytam a reménnyel,
hogy eljussak dantei ébredéssel
az élők elől elrejtett bugyorba.
A következő valóság közel van,
éles vonal vágja el a világtól,
de az élő elbotlik a vonalban.

Ára: 3500 Ft

9 789635 411405

MEZEY KATALIN ÖRÖKSÉG

M
20

